

A liberálisok szerint a világ II.

2016 november 18. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Azt mondja Szókratész – vagy a nevében Platón – hogy addig nem m?ködik jól az állam, míg nem a legalkalmasabbak vezetik.

> *„Mert visszás volna, ha a kormányos könyörögne a hajósoknak, hogy hadd vezérelje ?ket, vagy a bölcsek kilincselnének a gazdagoknál;… Aligha fogsz mellé, ha az államok jelenlegi vezet?it hasonlítod ama hajósokhoz, és a t?lük mihasznáknak, locsogóknak, csillagjósoknak csúfolt kit?n?ket az igazi kormányoshoz.”*
>
> *Platón: Az állam*

Mire beszélget?társa, Adeimantosz megkérdezi, hogy lehet ez, hiszen a legalkalmasabbakat mindenki haszontalan fecseg?knek nevezi. Ekkor meséli Szókratész a példázatot a hajóról – ebb?l származik a fenti idézet – ahol mindenki, az utasok, az evez?sök, akik nem értenek hozzá, belebeszélnek mindenbe, és nem hallgatnak az igazi kormányosra, aki neveltetése, tudása, tapasztalata okán ért is ahhoz, amir?l beszél. S?t. Fecseg?nek, csillagjósnak, egyébnek nevezik és elküldik a fenébe. Amíg ki nem tör a vihar.

A Trump-jelenség – és sok minden más ami nem tetszik – kapcsán a leggyakrabban elhangzó fogalom a populizmus. Mint a legtöbb libsik által használt fogalomnak, ennek sincs jól meghatározható, k?rülírható tartalma. Ezért imádják ezeket, segítségükkel naponta mondhatnak mást, miközben úgy néz ki, mintha ugyanazt mondanák, hiszen ugyanazokat a szavakat használják.

Nagyjából mégis úgy definiálhatnánk, hogy populista mindenki, aki nekünk nem tetszik.

Régebben is volt efféle problémája a haladásnak, csak akkoriban a populistára egy sokkal költ?ibb kifejezést használtak, úgy mondták: a tömegek uszályába került.

Az a haladó gondolat, miszerint a népnek lehet?séget kell adni a beleszólásra az ország ügyeibe, a francia forradalom vívmánya volt. Ahogyan egy derék francia reakciós mondotta: a nép az egyik kezébe kapott egy szavazócédulát, a másikba pedig egy puskát. Lehet?vé vált, hogy egy-nyolcmilliomod részben – ennyi választópolgár volt akkoriban Franciaországban – befolyásolja a haza sorsát és egyúttal az is, hogy az általános hadkötelezettség bevezetésével, meg is haljon ezért a hazáért.

Nem biztos, hogy jó üzletet csináltak.

A választójogot, ahogyan mondták, már akkoriban is valamiféle „*igazságosság*” nevében követelték, holott a helyzet egyszer?en az volt, hogy kicsavarták az egyház és a király kezéb?l a hatalmat és sajátjukba vették; ehhez pedig, mint nyers er?re, szükség volt az alsóbb néposztályokra is.

A kés?bbiekben is, mindannyiszor mikor kiterjesztették a választójogot, ugyanerre az „*igazságosságra*” hivatkoztak, holott mindannyiszor az az egyszer? számítás állt a háttérben, hogy a kedvezményezettek majd – hálából – rájuk fognak szavazni. Néhány holdkóros, skribler, fantasztán kívül mindenki számára nyilvánvaló, hogy a demokrácia bizonyos társadalmi csoportok pontosan ugyanolyan hatalomgyakorlási módja, mint bármelyik másik.

Csakhogy – mint az a nagy társadalmi változások során gyakori – képtelenek voltak el?re látni a következményeket. Pedig bizony voltak kétségek. Az egyik idoljuk, Montesquieu is figyelmeztetett: a demokráciához szükségesek a legerényesebb polgárok. Az rejtély, mib?l gondolták, hogy a kor francia parasztjai és városi cs?cseléke a legerényesebb. Mert hát nem volt az. S?t. Már akkor is és most is él? igazság volt, mely szerint azért célszer? tengerparton lakni, mert akkor csak három oldalról vesznek körül hülyék bennünket.

A nép azonban – melynek tetszéséért küzdött mindenki – öntudatra ébredt. Annyiszor szóltak a „*bölcsességéhez*”, méltatták „*ösztönös felismeréseit*”, hogy lassan elhitte: vannak neki olyanok. Így aztán önként és dalolva ment meghalni értelmetlen háborúkba, mert elhitették vele, hogy ? akarta. Önként és dalolva vállalta az elfogadhatatlan, életidegen indusztriális-városi életet, mert elhitte: az jó neki. Csakhogy a hazugságok rövid élet?ek. Sokan azt hiszik, ha egy hazugságról kiderül, hogy hazugság, akkor automatikusan napfényre kerül az igazság is.

Pedig sajnos a valóság az, hogy a legtöbbször csak egy másik hazugsággal helyettesítik ?ket.

A populizmussal kapcsolatban szokták emlegetni, hogy a közösségi média megjelenése micsoda el?relépés – bármerre legyen is az a bizonyos „*el?re*”. Szerintem pedig nem más, mint éppenséggel visszalépés az eredeti állapothoz. Az eredeti állapot ugyanis az volt, hogy a nép kiment a piacra, vagy a népgy?lésbe és ott súlyos hülyeségeket mondtak egymásnak. Olyanokat, amiket a szomszédjuktól, a jósn?t?l vagy más mértékadó személyiségt?l hallottak, esetleg maguktól találtak ki. Ezt azután a kémek, besúgók jelentették a hatalmasoknak, akik ennek alapján próbálták kitalálni mit hazudjanak, vagy csináljanak.

A kommunikáció tulajdonképpen mindenirányú volt. Az igazi változást az hozta, mikor kialakult az értelmiség és ezzel párhuzamosan sajtó, a rádió, a televízió és egyirányúvá váltak az üzenetek: fel?r?l lefelé. A 19-20. század disztópiái, mint az 1984, pontosan erre mutattak rá, illetve ennek veszélyeire hívták fel a figyelmet. A közösségi média ennek vetett véget. Újra mindenkinek módja van a saját ostobaságait közkincsé tenni, a hülyeség ismét skalármennyiséggé vált. Nincs iránya. Demokratikus. Neki is álltak cenzúrázni, de szerintem kés? már.

A tömegdemokrácia, amiben a haladók kénye szerint élünk, toto genere, populista. Mi más lehetne. Mindenféle hülyeségre magát a poplust, a népet kell rávenni. A népet, akinek kezébe, egy különösen szerencsétlen pillanatban, maga a haladás helyezte a dolgok feletti döntés lehet?ségét.

A nép pedig – mint a valóságshow-ban – gyakran a leghülyébbel szimpatizál.

Bizonyára magára ismer benne. Én magam – mivel nem sz?n?k meg a világ jobbításán agyalni – már többször javasoltam, hogy az egy ember, egy szavazat elve alapján, aki a valóságshow-ban, tehetségkutatón, egyebeken szavazott, az már ne szavazhasson az országgy?lési választásokon. De hát beszélhetek én.

Most aztán telesírják a kispárnát, hogy a mindenki – tehát senki – által kormányzott hajó nem az általuk jónak vélt irányba halad. Pedig az sem biztos, hogy ez baj. Mert, bizony barátaim, a társadalom a tengeren hányódó csónak. Nem megy sehová, nincsenek útvonalak, célok, kiköt?k, melyeket a haladók képzelnek. Nem várnak távoli szigetek, selymes, szikrázó homokkal, barátságos bennszülöttekkel, ahol majd megpihenhetnénk és állati magafeledettséggel mulatnánk napjainkat.

Az azonban, hogy nem megyünk sehová, nem azt jelenti, hogy nem kell evezni, kormányozni és érteni a hajózáshoz. A tenger baljóslatú. Vannak veszélyes, alattomos zátonyok, hatalmas hullámok, sodró áramlatok. A hozzáértés az igazi, egyetlen, valódi célhoz lenne szükséges, ahhoz, hogy ne boruljunk fel, mert akkor sokan, többnyire az ártatlanok a vízbefúlnak és kegyetlen munkával kell visszafordítani a csónakot, hogy újra beleülhessünk. És kezd?djön minden el?röl.

http://aristo.pestisracok.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen:

https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló